

ningen betragtes som en Forfordeling af den fra de Riges Side ved Hjælp af Statsmagten. Jeg siger ikke, at de have Ret deri, men jeg siger, at denne Betragtning gjøres gjældende, og Mange sige, at de have Ret; men dem hjælpe vi, og dem hjælper Regjeringen, naar den ikke i Tide griber ind og gjør de Forandringer, som ere nødvendige for at vise, at de have Ret. — Jeg skal iøvrigt gjøre nogle korte Bemærkninger angaaende enkelte Dele af Lovforslaget, saaledes som det foreligger, og jeg skal da først tillade mig at nævne nogle Pøster, som jeg savner deri. Der er ikke her Tale om en saa stor og vigtig Indtægt for Staten, som vi nu have hørt, at den høitærede Kirke- og Undervisningsminister med fuld Klarhed anerkjender for at være en Statsejendom, nemlig de Midler, hvoraf man understøtter Folkekirken; den findes der ikke Spor af i Finantslovsforslaget. Der findes vel et Forslag til en Lov med Hensyn dertil, og vi skulle altsaa ogsaa her blot faae dette Punkt paa Finantsloven, forsaavidt der vedtages en særlig Lov derom. Der faldt iøvrigt en Bemærkning fra den høitærede Kirke- og Undervisningsministers Side, med Hensyn til hvilken jeg ikke veed, om jeg skulde have misforstaaet ham. Det forekom mig, han sagde, at han ikke kunde se, der kunde være noget at indvende imod, at der paa Finantsloven stod en Bemærkning om, at Eiendomsretten over disse Midler tilfaldt Staten. Det er ganske vist, at han ikke udtrykte sig saaledes; men det forekom mig, han sagde, at det havde sine Vanskeligheder strax at opføre disse Midler paa Finantsloven, hvorefter han ikke kunde se, at der var nogen Fare ved, at en formel Bemærkning derom stod der. Efter de ikke ganske sjældne Udtalelser fra Folk, som have den vildfarende Tro, at det er Menighederne, der ere Tienden, kunde det vist være meget heldigt, om der kom en saadan principiel Udtalelse ind i Finantsloven, for paa een Gang at betage dem den Vildfarelse, hvori de ere, og som de naturlig maa falde hen til, naar de ikke se et Ord i Finantsloven om Præstetienden, hvor de jo dog vare berettigede til at finde den, hvis det er en Statsindtægt; thi Finantsloven skal jo indeholde et Overflag over alle Statsindtægter. — Et andet Punkt, som jeg ogsaa denne Gang savner, som flere Gange har været behandlet i dette Thing, og som endog en Gang har været indsat her ved Mørtallet, er Ballg og Bemmetoftes Midler. Jeg veed vel, at den nuværende høitærede Justitsminister en Gang i et Skrift har bevist — det vil sige efter hans Mening — at disse Midler vare private, men som bekendt har dette Thing nedsat en parlamentarisk Kommission, som er kommen til et ganske andet Resultat, og man ser altsaa, at Meningerne ere meget delte derom. Nu kan man vel altsaa ikke vente fra den nuværende Regjerings Side at faae et Forslag om disse Midlers Optagelse paa

Finantsloven, men jeg vil særlig henvende mig til Finantsudvalget med den Paamindeelse, at man muligvis noget kunde bebrejde det, at der ikke er gjort Forsøg paa at faae denne Post opført paa Finantsloven. Der var jo dog en nærliggende Anledning, siden dette Thing har nedsat en parlamentarisk Kommission, og dens Arbejde nu har foreligget i flere Aar, men der er intet Skridt gjort fra Thingets Side. Der har vel en Gang været paatænt at foretage Noget; men der blev Intet foretaget i Anledning af det Arbejde, som saaledes fremkom. Denne Kommission var kommen til en Anskuelse, der var modfat den, som er foresaet af den nuværende høitærede Justitsminister, og det forekommer mig, at der var Anledning for Thinget til dog ikke ganske at lade falde til Jorden et saadant Arbejde, som er fremkommet ved Mænd, det selv har valgt til at gjøre det. En tredie Post, som jeg ogsaa savner her, er en Indkomstskat som en Skatte for en Skattereform. Jeg tror, at den under tidligere Ministerier vist vilde have været opført; der var i det Mindste eet, der i et Tilfælde som dette, i et Aar som dette, enten selv vilde have opført den, eller som i alt Fald, hvis det fordreides fra Rigsdagens Side, kunde have været tilbøieligt til at opføre noget Saadant paa Finantsloven. Den høitærede Finantsminister har derimod, saa vidt jeg hørte — jeg tør ikke sige det med fuldkommen Visshed — erklæret, at han ikke vilde opføre den; men det var maaske blot, fordi han ansaa det for uopnødent; om han er derimod af Princip, skal jeg lade være usagt. Han har vel ment som saa, at der, naar Overfluddet var saa stort, ikke var Grund til at fremkomme med noget Forslag om en Indkomstskat, men jeg skal dertil svare, at man maa ønske Skattereformer. Enten med eller uden Indkomstskat anser jeg det for paatrængende nødvendigt, at der sker Reformer, navnlig i de Statter, som jeg før omtalte; dersom Regjeringen skulde være mere tilbøielig til at foretage den, uden at der kommer en Indkomstskat, vil det dog være mig kjært at faae den, ihvorvel jeg rigtignok tror, at Supplementet til en retfærdig Fordeling af Statterne efter Befolkningens Formening — jeg siger ikke, at den i fuld Udstrækning har Ret deri, men at den delvis har det, nødvendigvis maa være en Indkomstskat. Efterat jeg saaledes har omtalt det, jeg savner i Finantsloven, skal jeg nu tillade mig at omtale nogle af de Pøster, som findes i den. Det glæder mig, at der ikke er saa ganske saa Punkter, hvorpaa den nuværende Regjering er kommen de Anskuelse indse, som have gjort sig gjældende i dette Thing. Før jeg gaar ind derpaa, skal jeg dog omtale — hvad der iøvrigt er blevet omtalt af flere — den forandrede Zernbanepolitik — om jeg saa maa kalde den med et kort Ord — som her er bleven antydet af den høitærede Conseils-
president. Det har glædet mig i høi Grad, at